

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ.

Ἐδῶ ἢ λύπης φεύγουνε, ἔδῶ ξεχνιοῦνται οἱ πόνοι!

Ἄκου στὰ δένδρα τὰ ὑψηλά
Πῶς χύνει νόστιμη λαλιά
Τὸ ἔρημο τὰς δόνη.

Δὲς δ' σπουργίτης πῶς πετᾷ κι' ἀνοίγει τὰ φτερά του,

Κι' ἀπὸ κλαρὶ σ' ἄλλο κλαρὶ
Θέει γυροῦναι νὰ εὐρῆ
Νὰ ψάλλῃ τῇ χερσὶ του.

Τὸ κύμα ἄκου σιγαλὸ παρέκει μουρμουρίζει·

Γιὰ δέτο πῶς κατράκουλῃ,
Πῶς εἶ' ἢ θάλασσα γελᾷ. . .
Πόσο γλυκὰ κοιμίζεται.

ὦ, ναί! θυμοῦμαι μιὰ φορὰ ἔδῶ κοντὰ στὸ ξέμμα

Σὲν νάϊδα κόρη λιγερὴ
Ὅτι νὰ ἔχη θλιβερὴ
Καὶ θαρραμένο βλέμμα.

Ἦμουν μικρὸς κι' ἀγάπησα' ἢ ἀπιστῆ μ' ἀφῆκε!

Ὁ νοῦς μ' ἀκόμα τὴν ζητεῖ,
Αὐτὴ μὲ νέον ἐροσὴ
Τὴν εὐτυχίαν βρῆκε

(Ἰούνιος 1870.)

ΦΑΙΔΩΝ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ.

«Que nul soin nete tourmente.
Lisons nous, aimons toujours
la chanson la plus charmante
est la chanson des amours.»

V. Hugo.

Ἰδέ! ἢ φύσις ἄπικρα φιδρὰ μᾶς περιβάλλει,
καὶ ὑπὸ φύλλωμ' πυκνὸν ἢ ἀπιδρῶν ἢ λάλις
τὸ ἔρημο τὸ περιπαθὲς καὶ ἐμμελές της ψάλλει
εἶναι τὸ πᾶν ἐπὶ τῆς γῆς, φῶς, ἀρμονία, κάλλος.

Ἰδέ! κυλίζει ἤρεμος τὴν ἀργυρᾶν του δίνην
ὁ ῥυτῆς, καὶ τὴν χλοερὴν κοιλιάδ' ἀδιατρίβει,
Ἰδέ, τὸ σμήνος τῶν στρουθῶν εἰς χλοερὴν μυρτίνην
κ' εἰς ῥοδοδάφνην εὐθελῆ εὐθύμως περρυγίζει.

Ἰδέ! εἰς ἄλση εὐστικὴ τὴν ἐμπροσθὴ τραγῶνα
ζητοῦσαν τῆς συντρόφου της τὴν τραφερὰν θωπείαν,
τὴν φιολεὴν της κτιζοῦσαν, ἰδέ τὴν χαλιδόνα,
τοῦ εὐμπαντος, ὦ, ἄκουσον τὴν θεῖαν ἀρμονίαν.

Ἐλθέ λοιπὸν ἀφοῦ τὸ πᾶν εὐδαιμονεῖ καὶ χεῖρει,
ἔλθε κ' ἡμεῖς εὐδαιμονεῖς τοῦ κόσμου προδίττει,
ἐνόσω μαχητὸς ἀστὴρ τοῦ μέλλοντος μαρμαίρει,
τῶν μυστηρίων τοῦ πικρῶς νὰ γίνωμεν οἱ μύσται.

ἔλθε, μ' ἐλπίδας κι' ἔνειρα νὰ πλέξωμεν τὸν βίον,
ἔλθε νὰ συνενώσωμεν τὰς νέας μας καρδίας,
τῶν πάντων ἐπιλήτμονες, ἔλθε στιγμῶν ἐλπίων
ζωὴν νὰ ἀπολαύσωμεν μεστήν εὐδαιμονία.

(30 Ἰουνίου 1870.)

Γ. Ν. Π.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ. — ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ.

* * Ὁ κύριος A. Habel ἐπεραιώσε κατ' αὐτὰς
ἑπταετὲς ταξείδιον ὅπερ ἐπεχείρησεν ἐν τῇ ὑπὸ
τὸν τροπικὸν Ἀμερικῆ. Ἀφοῦ διέμεινε δέκα μῆ-
νας ἐν τῷ ἰσθμῷ τοῦ Παναμᾶ, ἐπεσκέφθη τὰς
πέντε πολιτείας τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, Γου-
ατεμάλα, Χονδούρας, Σαλβαδῶρ, Νιγνράγουα
καὶ Κόστα-Ρίκα· ἔπειτα διευθύνθη πρὸς τὴν Ν.
Ἀμερικὴν διέτρεξε τὴν Κορδιλλέραν τῶν Ἀν-
δεων ἐν τῷ κράτει Κάροικα, τὴν Νέαν Γρενά-
δαν, τὴν δημοκρατίαν τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τὴν
Περουβίαν. Τέλος ἐκλείσε τὸ ταξείδιόν του ἐπι-
σκερθεὶς τὰς νήσους Κίνχας καὶ διαμείνας πέντε
μῆνας ἐν τῷ ἀρχιπελόγει Γαλαπάγος. Ἀντικεί-
μενον τῶν ταξειδίων του ὑπῆρξεν ἡ τῆς φύσεως
σπουδὴ, ἔκαμε δὲ σημαντικωτάτας καὶ σπου-
δαιοτάτας ἀνακαλύψεις.

* * Ἐπεραιώθη κατ' αὐτὰς νέα σιδηρὰ γέ-
φυρα ἐνώνουσα τὰς δύο ἄκρας τοῦ ποταμοῦ Νια-
γάρα. Ἡ γέφυρα αὕτη ἦν μόνη ἡ ἀμερικανικὴ
τόλμη ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς πέρας ἔχει μῆκος
1268 ποδῶν, ὑπέρκειται δ' ἀβύσσου 180 ποδῶν.

* * Ἀφοῦ ἐκόπη ὁ ἰσθμὸς τοῦ Σουέζ, ἡ ἀν-
θρωπίνη ἐπιστήμη ἀναζητεῖ ἄλλην ἐργασίαν.
Καὶ δὲ ἀνευρέθη ὑπεγράφη ἤδη μετὰ τῆς ἀμε-